

Cartea lui Daniel - Numărul optzeci

Sfârșitul și începutul viziunilor: Ultima viziune cu ochii deschiși a lui Ellen White în 1884 și semnificația ei

Jeff Pippenger
2024-02-13

În 1884, Ellen White a avut ultima ei viziune deschisă. Aceasta i-a fost dată în Portland, Oregon. Prima ei viziune deschisă i-a fost dată în 1844, în Portland, Maine. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul lui.

Nu mult după trecerea timpului din 1844, mi-a fost dată prima mea viziune. O vizitam pe doamna Haines la Portland, o scumpă soră în Hristos, a cărei inimă era unită cu a mea; eram cinci, toate femei, îngenuncheate în liniște la altarul familiei. Pe când ne rugam, puterea lui Dumnezeu a venit peste mine așa cum nu o mai simțisem niciodată până atunci.

Parcă lumina mă înconjura și mă înălțam tot mai sus de pe pământ. M-am întors să caut în lume poporul advent, dar nu l-am putut găsi, când un glas mi-a spus: „Privește iarăși și privește puțin mai sus.” La auzul acestor cuvinte, mi-am ridicat ochii și am văzut o cărare dreaptă și îngustă, înălțată sus, deasupra lumii. Pe această cărare, poporul advent călătorea spre cetatea care se afla la capătul îndepărtat al cărării. Înapoia lor, la începutul cărării, era așezată o lumină strălucitoare, despre care un înger mi-a spus că este „strigătul de la miezul nopții”. [VEZI MATEI 25:6.] Această lumină strălucea de-a lungul întregii cărări și le lumina picioarele, ca să nu se poticneasă.

Dacă își țineau privirile ațintite asupra lui Isus, care era chiar înaintea lor, călăuzindu-i spre cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că cetatea era foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat în ea mai înainte. Atunci Isus îi încuraja ridicând slăvitul Său braț drept, iar din brațul Său ieșea o lumină care se unduia deasupra cetei advente, iar ei strigau: «Aleluia!» Alții, cu nechibzuintă, au tăgăduit lumina din urma lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusesese până atât de departe. Lumina din urma lor s-a stins, lăsându-le picioarele în întuneric desăvârșit, și s-au poticnit și au pierdut din vedere ținta și pe Isus, și au căzut de pe cale în jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt. Experiența creștină și învățăturile lui Ellen G. White, 57.

În biografia în șase volume a lui Ellen White, scrisă de nepotul ei, Arthur L. White, acesta consemnează o declarație făcută de John Loughborough la Sesiunea Conferinței Generale din 1893.

Loughborough, ținând o cuvântare la sesiunea Conferinței Generale, nouă ani mai târziu, a declarat: „Am văzut-o pe Sora White în viziune de aproximativ cincizeci de ori. Prima dată a fost cu aproximativ patruzeci de ani în urmă. ... Ultima ei viziune deschisă a fost în 1884, în tabăra de la Portland, Oregon.” Biografia Ellen White, volumul 3, 256.

Ea urma să mai aibă vise și viziuni după 1884, dar viziunile care aveau loc în public s-au încheiat exact la patruzeci de ani după ce începuseră, iar atât prima, cât și ultima viziune deschisă au avut loc în orașe numite Portland. Primul oraș se afla pe coasta de est a Statelor Unite, iar ultimul, pe coasta de vest. Unii ar putea dori să susțină că acest fapt nu înseamnă nimic mai mult decât o coincidență omenească, iar alții ar putea susține că scopul viziunilor deschise fusese împlinit, așa încât Domnul le-a pus capăt după patruzeci de ani.

Adevăratul motiv se datorează neascultării și răzvrătirii tot mai mari împotriva darului profeției care fusese dat mișcării millerite.

După ce am ajuns la Oakland, m-am simțit împovărată de conștiința stării de lucruri de la Battle Creek, iar eu eram slabă, neputincioasă să vă ajut. Știam că aluatul necredinței lucra. Cei care nesocoteau poruncile limpezi ale Cuvântului lui Dumnezeu nesocoteau mărturiile care îi îndemneau să ia aminte la acel Cuvânt. Pe când vizitam Healdsburg iarna trecută, stăruiam mult în rugăciune și eram împovărată de îngrijorare și mâhnire. Dar Domnul a risipit întunericul, la un moment dat, pe când eram în rugăciune, și o mare lumină a umplut încăperea. Un înger al lui Dumnezeu era alături de mine, și mi se părea că mă aflam la Battle Creek. Eram în consfăturile voastre; am auzit cuvinte rostite, am văzut și am auzit lucruri care, dacă ar fi voia lui Dumnezeu, aș dori să poată fi șterse pentru totdeauna din memoria mea. Sufletul meu era atât de rănit, încât nu știam ce să fac sau ce să spun. Unele lucruri nu le pot menționa. Mi s-a poruncit să nu dau nimănui de știre cu privire la aceasta, căci încă multe urmau să se desfășoare.

Mi s-a spus să adun lumina care îmi fusese dată și să las razele ei să strălucească înaintea poporului lui Dumnezeu. Am făcut aceasta în articolele din periodice. Mă sculam la ora trei aproape în fiecare dimineață, luni la rând, și adunam diferitele materiale scrise după ce ultimele două mărturii mi-au fost date la Battle Creek. Am scris aceste lucruri și vi le-am trimis în grabă; dar neglijasem să am grijă cum se cuvine de mine însămi, iar rezultatul a fost că am cedat sub povară; scrierile mele nu au fost toate încheiate ca să ajungă la voi la Conferința Generală.

Din nou, pe când eram în rugăciune, Domnul S-a descoperit. Mă aflam din nou la Battle Creek. Am fost în multe case și v-am auzit cuvintele la mesele voastre. Amănuntele nu am acum libertatea să le relatez. Sper să nu fiu niciodată chemat să le menționez. Am avut, de asemenea, câteva vise dintre cele mai izbitoare.

„Ce glas vei recunoaște drept glasul lui Dumnezeu? Ce putere mai are Domnul în rezervă pentru a-ți corecta greșelile și a-ți arăta calea așa cum este? Ce putere mai are să lucreze în biserică? Dacă refuzi să crezi până când orice umbră de incertitudine și orice posibilitate de îndoială sunt înlăturate, nu vei crede niciodată. Îndoiala care pretinde cunoaștere desăvârșită nu va ceda niciodată credinței. Credința se întemeiază pe dovezi, nu pe demonstrație. Domnul ne cere să ascultăm de glasul datoriei, când alte glasuri, de jur împrejur, ne îndeamnă să urmăm o cale contrară. Aceasta cere din partea noastră o atenție stăruitoare, pentru a deosebi glasul care vine de la Dumnezeu. Trebuie să ne împotrivim și să biruim înclinația și să ascultăm de glasul conștiinței fără a sta la discuții și fără compromis, ca nu cumva îndemnurile ei să înceteze și voința și impulsul să ajungă să stăpânească. Cuvântul Domnului vine la toți dintre noi care nu

s-au împotrivit Duhului Său prin hotărârea de a nu auzi și a nu se supune. Acest glas se aude în avertizări, în sfaturi, în muștrări. Este solia de lumină a Domnului pentru poporul Său. Dacă așteptăm chemări mai puternice sau prilejuri mai bune, lumina poate fi retrasă, iar noi să fim lăsați în întuneric.” Mărturii, volumul 5, 68.

Sora White a arătat că, dacă se manifesta o răzvrătire continuă împotriva slujirii ei ca profetesă, "lumina poate fi retrasă, iar" Adventismul laodicean ar fi "lăsat în întuneric." În 1915, lumina a fost retrasă. Dumnezeu era și este pe deplin capabil să ridice un profet sau o profetesă ori de câte ori El alege să facă aceasta. El l-a ridicat pe Elisei ca să-l urmeze pe Ilie, dar după 1915 nu a fost ridicat niciun profet în viață, căci Domnul "retrasese lumina."

În ceea ce privește visele și viziunile sorei White, au existat trei perioade. Prima perioadă, de patruzeci de ani, a fost aceea în care viziunile aveau loc în public, cu scopul statornicirii darului în conștiința celor prezenți. Apoi, din 1884 și până la moartea ei, în 1915, i-au fost date vise și viziuni, tot pentru zidirea poporului lui Dumnezeu, însă acestea erau date în particular. A treia perioadă a început în 1915 și a furnizat dovada că adventismul laodicean se afla în întunericul apostaziei.

Israelul de odinioară ilustrează Israelul modern, iar în perioada răzvrătirii pe deplin manifestate, reprezentată de Eli și de cei doi fii ai săi, Hofni și Fineas, nu era "nicio vedenie deschisă". Cauza era neascultarea și răzvrătirea lor crasă. Dumnezeu nu Se schimbă.

O altă avertizare urma să fie dată casei lui Eli. Dumnezeu nu putea comunica cu marele preot și cu fiii lui; păcatele lor, ca un nor dens, înlăturaseră prezența Duhului Său Sfânt. Dar, în mijlocul răului, copilul Samuel a rămas credincios Cerului, iar mesajul de condamnare adresat casei lui Eli a fost însărcinarea lui Samuel ca profet al Celui Preaînalt.

„Cuvântul Domnului era rar în zilele acelea; nu era nicio vedenie deschisă. Și s-a întâmplat pe vremea aceea, când Eli se culcase la locul lui, și ochii lui începuseră să i se întunece, încât nu mai putea vedea; și, înainte ca să se stingă candela lui Dumnezeu în templul Domnului, unde era chivotul lui Dumnezeu, iar Samuel se culcase să doarmă, Domnul l-a chemat pe Samuel.” Socotind că glasul era al lui Eli, copilul s-a grăbit la căpătâiul preotului, zicând: „Iată-mă, căci m-ai chemat.” Răspunsul a fost: „Nu te-am chemat, fiul meu; culcă-te iarăși.” De trei ori a fost chemat Samuel, și de trei ori a răspuns în același chip. Atunci Eli s-a încredințat că chemarea tainică era glasul lui Dumnezeu. Domnul trecuse pe lângă slujitorul Său ales, bărbatul cu părul cărunt, pentru a vorbi cu un copil. Aceasta, în sine, era o muștrare amară, dar meritată, pentru Eli și casa lui.” Patriarhi și Profeti, 581.

În apostazia casei lui Eli nu era nicio "vedenie deschisă", căci Cuvântul Domnului era "prețios" în acele zile. Cuvântul ebraic tradus prin "prețios" înseamnă "rar". Între 1844 și 1884 au existat "vedenii deschise", date Adventismului laodicean. Aceasta a fost mai întâi statornicită în istoria mișcării millerite filadelfiene, iar în 1856 a început să indice faptul că mișcarea filadelfiană trecuse la mișcarea laodiceană, dar "vedeniile deschise" au continuat, căci Dumnezeu este îndelung-răbdător și milostiv.

Apoi, în 1863, a început răzvrătirea împotriva adevărilor de temelie, dar „viziunile deschise” au continuat până în 1884. Atunci a avut loc o schimbare. În capitolul opt din Ezechiel, cele patru urâciuni sunt prezentate într-o succesiune de gravitate crescândă. Anul 1884 marchează aproape încheierea primei generații și începutul celei de-a doua. Istoria adventistă consemnează că în 1881, iar apoi din nou în 1882, au avut loc două intensificări semnificative ale răzvrătirii.

În 1881, președintele Conferinței Generale (George Butler) a scris și a publicat în Review and Herald o serie de articole, în care a susținut că unele porțiuni ale Bibliei erau mai inspirate decât altele și, la finalul articolelor sale, a identificat de fapt anumite porțiuni ale Bibliei drept neinspirate. Ulterior, în 1882, Uriah Smith, conducător al lucrării editoriale, iar la acea vreme și al lucrării educaționale, a început să susțină și să învețe că, atunci când Sorei White i se arătau prevestiri cu privire la viitor sau istoria sacră a trecutului, cuvintele ei erau inspirate; dar, susținea el, când ea identifica abaterile personale ale membrilor bisericii, aceasta era pur și simplu opinia ei omenească.

În 1881, a fost dus un atac deschis împotriva autorității Bibliei King James de către Satana, prin intermediul președintelui bisericii, iar apoi, în anul următor, conducătorul lucrării de educație și de publicații a dus un atac similar asupra autorității Spiritului Profeției. Începând cu 1884, mărturia este că, în acele zile, nu a existat nicio vedenie deschisă. Din 1863 până în 1881, rebeliunea ajunsese să includă Biblia și Spiritul Profeției și nu mai reprezenta pur și simplu respingerea temeliiilor.

Cele patru urâciuni înfățișate în capitolul opt din Ezechiel sunt săvârșite de bătrâni, care reprezintă conducerea Ierusalimului, conducere care a început ca entitate bisericească legală sub forma Adventismului Laodicean în 1863. La acel moment a fost publicat un articol în Review and Herald, pe care unii istorici îl atribuie lui James White, deși documentația articolului indică mai degrabă spre Uriah Smith ca autor efectiv. Oricum ar sta lucrurile, blestemul împotriva rezidirii Ierihonului a fost în mod clar împlinit de James White, iar Uriah Smith a fost persoana care a creat diagrama contrafăcută din 1863. Până în 1881, președintele Conferinței Generale publica articole în Review and Herald, care pledau împotriva autorității depline a Bibliei, iar în anul următor Uriah Smith a început un atac împotriva autorității Spiritului Profeției.

Bătrânii care ar fi trebuit să fie păzitorii au luat inițiativa unui atac deschis, care a început cu un atac asupra adevărilor fundamentale reprezentate în visul lui Miller și ilustrate pe cele două tabele ale lui Habacuc. De acolo au început să atace pe cei doi martori, Biblia și Spiritul Profeției. În aceeași perioadă de timp (la începutul anilor 1880), conducătorul lucrării de sănătate, John H. Kellogg, a început să introducă spiritismul panteismului în conducerea bisericii. În 1881, James White a fost pus la odihnă, iar Sora White se afla în mijlocul unei rebeliuni în escaladare a conducerii structurilor educaționale, sanitare și politice ale bisericii.

Atât solia care venise în 1856, anume lumina sporită cu privire la „șapte vremi”, cât și solia către Laodicea fuseseră respinse, iar Domnul intenționa să repete tocmai acea solie la Sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis din 1888, prin solia prezentată de prezbiterii Jones și Waggoner. Solia lor nu era o solie nouă, iar când sora White s-a adresat celor care se împotriveau

soliei lor, ea a arătat că răzvrătiții credeau că împotrivirea lor față de solia lui Jones și Waggoner reprezenta responsabilitatea lor de a apăra vechile repere de hotar, care sunt totodată temeliile cele vechi. Răzvrătirea lor a arătat că, până în 1888, nu mai înțelegeau care erau temeliile, și anume că adevărurile fundamentale reprezintă neprihănirea lui Hristos. În contextul reperelor de hotar și al regulilor lui William Miller, ea a afirmat:

Se cuvine să știm noi înșine în ce constă creștinismul, ce este adevărul, care este credința pe care am primit-o, care sunt regulile Bibliei - regulile care ne-au fost date de cea mai înaltă Autoritate. Sunt mulți care cred fără un temei pe care să-și sprijine credința, fără dovezi suficiente privitoare la adevărul lucrului în cauză. Dacă li se prezintă o idee care se armonizează cu propriile lor opinii preconcepute, sunt îndată gata s-o accepte. Nu raționează de la cauză la efect, credința lor nu are o temelie adevărată, iar în vremea încercării vor constata că au zidit pe nisip.

Cel ce se mulțumește cu propria sa cunoaștere prezentă, imperfectă, a Scripturilor, socotind aceasta suficientă pentru mântuirea lui, se complace într-o amăgire fatală. Sunt mulți care nu sunt temeinic înzestrați cu argumente scripturale, pentru a putea discerne eroarea și a condamna toată tradiția și superstiția care au fost prezentate drept adevăr. Satana a introdus propriile sale idei în închinarea adusă lui Dumnezeu, ca să corupă simplitatea Evangheliei lui Hristos. Un număr mare dintre cei care pretind că cred adevărul prezent nu știu ce constituie credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna—Hristos în voi, nădejdea slavei. Ei cred că apără vechile jaloane, dar sunt căldicei și indiferenți. Nu știu ce înseamnă să-și împletească în propria lor experiență adevărata virtute a dragostei și a credinței și s-o posede. Nu sunt cercetători serioși ai Bibliei, ci sunt leneși și nepăsători. Când apar deosebiri de opinie cu privire la pasaje din Scriptură, aceia care nu au studiat cu un scop și nu sunt hotărâți în privința a ceea ce cred se abat de la adevăr. Se cuvine să imprimăm tuturor necesitatea cercetării stăruitoare a adevărului divin, pentru ca ei să știe că, într-adevăr, știu care este adevărul. Unii pretind că au multă cunoaștere și se simt mulțumiți cu starea lor, când nu au mai mult zel pentru lucrare, nici mai multă dragoste arzătoare pentru Dumnezeu și pentru sufletele pentru care a murit Hristos, decât dacă nu L-ar fi cunoscut niciodată pe Dumnezeu. Nu citesc Biblia pentru a-și însuși măduva și grăsimea ei pentru propriile lor suflete. Nu simt că este glasul lui Dumnezeu care le vorbește. Dar, dacă vrem să înțelegem calea mântuirii, dacă vrem să vedem razele Soarelui neprihănirii, trebuie să studiem Scripturile cu un scop, căci făgăduințele și profețiile Bibliei revarsă raze limpezi de slavă asupra planului divin de răscumpărare, ale cărui mărețe adevăruri nu sunt înțelese limpede. Materialele din 1888, 403.

Această afirmație este preluată din mărturia ei din perioada anului 1888, iar ea arată că răzvrătiții își așază temelia pe nisip, deși nu știu aceasta. Ea afirmă: „Un număr mare de persoane care pretind că cred în adevărul prezent nu știu ce constituie credința care a fost dată odată sfinților — Hristos în voi, nădejdea slavei. Ei cred că apără vechile jaloane, dar sunt căldicei și indiferenți.” Ea îi identifică ca fiind încă în starea laodiceană, căci sunt „căldicei”. Și ea identifică „credința care a fost dată odată sfinților — Hristos în voi, nădejdea slavei”. Hristos este Stânca Veacurilor, iar ca Stânca Veacurilor, El reprezintă nestematele din visul lui Miller.

„Avertizarea a venit: Nu trebuie îngăduit să pătrundă nimic care să clatine temelia credinței pe care am zidit de atunci încoace, de când a venit solia în 1842, 1843 și 1844. Am fost în această solie, iar de atunci am stat înaintea lumii, păstrând credincioșie față de lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Nu intenționăm să ne mutăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate când, zi de zi, Îl căutam pe Domnul prin rugăciune stăruitoare, cerând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea trebuie să fie precum Stânca Veacurilor. Ea m-a călăuzit de când mi-a fost dată.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

Ea identifică o realitate importantă a răzvrătiților, care erau bătrânii lui Ezechiel, atunci când afirmă: „Ei nu raționează de la cauză la efect.” Cei răi nu pot sau nu vor să raționeze de la cauză la efect. Efectul sesiunii Conferinței Generale din 1888 a fost atât de marcat de răzvrătire, încât Sora White a hotărât să plece, dar călăuza ei îngerească i-a poruncit să rămână și să consemneze istoria paralelă a răzvrătirii lui Core, Datan și Abiram. Răzvrătirea bătrânilor a fost efectul, iar cauza a fost respingerea soliei laodiceene, sosită odată cu lumina sporită a „celor șapte vremi” în 1856, respingere care a escaladat apoi în răzvrătirea împotriva fundamentelor în 1863, ceea ce a dus mai apoi la atacarea mai întâi a Bibliei, iar apoi a Spiritului Profetic, împreună cu introducerea spiritismului lui Kellogg.

Desigur, de-a lungul istoriei, istoricii oamenilor din vechime au acoperit adevărurile legate de răzvrătire cu gunoi, tradiții, obiceiuri și porții de basme, căci cei care participă la acel tip de răzvrătire caută întotdeauna să ascundă dovezile.

Vai de cei ce se adâncesc ca să-și ascundă sfatul de Domnul, și faptele lor sunt în întuneric, și zic: „Cine ne vede? Cine ne cunoaște?” Isaia 25:19.

Bărbații cărora Isaia li se adresează în verset sunt aceia pe care el îi identifică drept „bărbații batjocoritori care cârmuiesc acest popor în Ierusalim” și sunt aceiași bătrâni care trebuiau să fie păzitorii poporului în capitolul opt din Ezechiel. În mărturia lui Ezechiel, la a doua urâciune, care marchează a doua generație a Adventismului, ei răspund întrebărilor pe care le pun bărbații batjocoritori ai lui Isaia: „căci ei zic: Domnul nu ne vede; Domnul a părăsit pământul” (Ezechiel 8:12).

Este rostit un «Vai» asupra acelor revizionisti ai istoriei care încearcă să ascundă adevărul răzvrătirii ce a dus la și a avut loc în 1888.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Trebuie să vă vorbesc cu privire la adunările de la Minneapolis. La un moment dat am hotărât să părăsesc adunarea, căci am văzut și am simțit puternicul duh de împotrivire care domnea. Nu am putut nici măcar pentru o clipă să recunosc duhul care lucra cu o putere stăpânitoare asupra fratelui Morrison și a fratelui Nicola. Nu pot nici pentru o clipă să pun la îndoială de ce fel de duh erați însuflețiți. Cu siguranță nu era Duhul lui Dumnezeu, iar ca nu cumva să stăruieți în această amăgire, vă scriu acum.

Noaptea de după ce hotărâsem să nu mai rămân în continuare în Minneapolis, într-un vis sau într-o vedenie de noapte — nu pot spune cu certitudine care — o persoană de statură înaltă și

cu înfățișare impunătoare mi-a adus un mesaj și mi-a descoperit că era voia lui Dumnezeu ca eu să stau la postul meu de datorie și că Însuși Dumnezeu îmi va fi ajutor și mă va susține să rostesc cuvintele pe care mi le va da. El a zis: „Pentru această lucrare Domnul te-a ridicat. Brațele Lui veșnice sunt dedesubtul tău. Din această adunare se vor lua hotărâri pentru viață sau pentru moarte; nu că cineva ar trebui să piară, ci mândria spirituală și încrederea în sine vor închide ușa, astfel încât Isus și puterea Duhului Său Sfânt să nu fie admiși. Li se va mai da o altă șansă să nu mai fie amăgiți și să se pocăiască, să-și mărturisească păcatele și să vină la Hristos și să fie convertiți, pentru ca El să-i vindece.”

El a zis: „Urmează-mă.” L-am urmat pe călăuza mea și m-a condus la diferitele case în care frații își aveau locuințele, și a zis: „Ascultați cuvintele rostite aici, căci ele sunt scrise în cartea înregistrărilor, iar aceste cuvinte vor avea o putere osânditoare asupra tuturor celor ce iau parte la această lucrare care nu este după duhul înțelepciunii de sus, ci după duhul care nu se pogoară de sus, ci este de jos.”

Am ascultat cuvinte rostite care ar fi trebuit să-i facă de rușine pe toți aceia care le-au rostit. Se transmiteau de la unul la altul remarci sarcastice, ridiculizându-i pe frații lor A. T. Jones, E. J. Waggoner și Willie C. White, precum și pe mine. Poziția mea și lucrarea mea erau comentate fără reținere de către cei care ar fi trebuit să fie angajați în lucrarea smeririi sufletelor lor înaintea lui Dumnezeu și a punerii în rândul a propriilor lor inimi. Se părea că există o fascinație pentru a stăruia asupra nedreptăților închipuite și asupra închipuirilor cu privire la frații lor și la lucrarea acestora, care nu aveau nicio temelie în adevăr, și pentru a se îndoii și a rosti și a scrie lucruri amare, ca urmare a scepticismului, a punerii la îndoială și a necredinței.

Călăuza mea a spus: „Acest lucru este consemnat în cărți ca fiind împotriva lui Isus Hristos. Acest duh nu poate fi în armonie cu Duhul lui Hristos, al adevărului. Ei sunt îmbătați de duhul împotrivirii și nu știu, mai mult decât bețivul, ce duh le stăpânește cuvintele sau faptele. Acest păcat este, în chip deosebit, o ofensă adusă lui Dumnezeu. Acest duh nu are mai multă asemănare cu Duhul adevărului și al dreptății decât duhul care i-a însuflețit pe iudei să formeze o confederație pentru a se îndoii, a critica și a deveni iscoade asupra lui Hristos, Răscumpărătorul lumii.”

Mi-a spus călăuza mea că fusese un martor al vorbirii fără Hristos, al vorbirii de gloată, care dădea pe față duhul ce insuflase cuvintele. Când au intrat în odăile lor, îngeri răi au venit împreună cu ei, căci au închis ușa înaintea Duhului lui Hristos și n-au vrut să asculte de glasul Lui. Nu era o smerire a sufletului înaintea lui Dumnezeu. Glasul rugăciunii se auzea arareori, dar critica, afirmațiile exagerate, presupunerile, conjecturile, invidia, gelozia, bănuielile rele și acuzațiile mincinoase erau curente. Dacă li s-ar fi deschis ochii, ar fi văzut ceea ce i-ar fi alarmat: exultarea îngerilor răi. Și ar fi văzut, de asemenea, un Veghetor care auzise fiecare cuvânt și le înregistrase în cărțile cerului.

„Am fost atunci înștiințată că, în vremea aceasta, ar fi zadarnic să se ia vreo hotărâre cu privire la poziții asupra punctelor doctrinare, cu privire la ceea ce este adevărul, sau să se aștepte vreun duh de cercetare nepărtinitoare, deoarece se formase o confederație care să nu permită nicio schimbare a ideilor cu privire la vreun punct sau la vreo poziție dintre cele pe care le primiseră, nu mai mult decât au făcut-o iudeii. Mi s-au spus multe de către Călăuza mea, pe

care nu am libertatea să le scriu. M-am aflat stând în șezut în pat, cu un duh de întristare și apăsare, dar și cu un duh de hotărâre fermă de a rămâne la postul meu de datorie până la încheierea adunării, iar apoi să aștept îndrumările Duhului lui Dumnezeu, care să-mi spună cum să procedez și ce cale să urmez.” *The 1888 Materials*, 277, 278.